

NOTAT

Til: Styringsgruppen for nytt oppdragshåndteringsverktøy for 110-sentralene
Fra: Advokatfirmaet Føyen Torkildsen AS
Ansvarlig advokat: Vera Hovelsen
Dato: 1. november 2019
Vår ref.: 510268

JURIDISK VURDERING AV ULIKE SPØRSMÅL SOM MÅ AVKLARES I FORBINDELSE MED SAMARBEIDSAVTALE MELLOM 110-SENTRALENE FOR ANSKAFFELSE, IMPLEMENTERING OG FORVALTNING AV NYTT OPPDRAGSHÅNTERINGSVERKTØY

1. INNLEDNING

De 13 110-sentralene i Norge planlegger felles anskaffelse og implementering av nytt oppdragshåndteringsverktøy. Det skal gjennomføres én konkurranse og inngås avtale med én leverandør om tjenesten. Det planlegges at Statens standardavtaler SSA-T og SSA-V med visse tilpasninger, legges til grunn for avtaleforholdet mellom 110-sentralene og leverandørene.

Dette reiser spørsmålet om hvem som skal være den avtalerettslige «kunde» på den offentlige siden (110-sentralene).

Av hensyn til en koordinert oppfølging og forvaltning av avtalen og med tanke på risiko og kostnader, er det foreløpig besluttet at det bør være én «kunde» på den offentlige side, men 12/13 tjenestemottakere. Det er tenkt at «kunderepresentanten» skal ivareta den daglige avtaleoppfølgingen overfor leverandøren og koordinere kommunikasjonen med de andre sentralene. Det konkrete innholdet i forholdet mellom kunderepresentanten og alle 110-sentralene er tenkt regulert gjennom en «samarbeidsavtale om innkjøp og implementering av oppdragshåndteringsverktøy».

Overordnet er det tenkt at samarbeidet organiseres med en samarbeidsgruppe med representanter fra alle 110-sentralene som vil ha det overordnede ansvaret for oppfølgingen og forvaltningen av avtalene med leverandøren («110-forum»). Videre vil det være en av 110-sentralene som har ansvar for den daglige oppfølgingen overfor og kontakten med leverandøren (kunderepresentanten). Kunderepresentanten vil innenfor sin delegerte myndighet og sine fullmakter få ansvar for konkrete oppgaver.

Styringsgruppen for prosjektet har på denne bakgrunn bedt oss om en juridisk vurdering av en rekke spørsmål:

- Er kommuneloven til hinder for at 110-sentralene inngår en slik samarbeidsavtale?
- Kan en samarbeidsavtale innebærer noen risiko for at det etableres et rettslig subjekt?
- Hvilken myndighet kan 110-sentralene delegere til kunderepresentanten gjennom en slik avtale? Sentrale vurderingstemaer i denne sammenheng vil være:
 - Signaturmyndighet?
 - Myndighet til generell kontraktsoppfølging, hvem kan i ulike sammenhenger opptre på vegne av 110-sentralene?
 - Myndighet til å akseptere endringer i avtalen som får kostnadmessige konsekvenser for 110-sentralene?
 - Søksmålsmyndighet?
- I hvilken utstrekning kan leverandør sende en fellesfaktura for momsformål til kunderepresentanten, eller må det sendes separate fakturaer til 110-sentralene?
- I hvilken utstrekning kan en samarbeidsavtale fordele risiko mellom 110-sentralene? (Eksempelvis solidaransvar)

Vi vil også vurdere hvilke forhold som må avklares knyttet til databehandlerstruktur.

2. KONKLUSJONER OG SAMMENDRAG

Én vertskommune for en 110-sentral eller et interkommunalt selskap kan stå som kunde for avtalen med leverandøren, og øvrige 110-sentraler kan være tjenestemottakere. Følgende forutsetninger må være oppfylt:

- Inngåelsen av avtalen for kommunen utpekt som kunde i avtalen med leverandøren vil sannsynligvis være en avgjørelse av «prinsipiell betydning» etter kommuneloven og samarbeidsavtalen, som vil måtte behandles politisk i den aktuelle kommunen.
- 110-sentraler som er «tjenestemottakere» vil kunne ta denne rollen administrativt, som en del av de eksisterende fullmakter gitt til vertskommunen.
- For 110-sentraler organisert som interkommunale selskaper, kan avgjørelsen om å tre inn som tjenestemottaker tas av styret, med mindre de respektive selskapsavtaler legger denne myndigheten til representantskapet.

110-sentralene kan inngå en samarbeidsavtale om innkjøp, implementering og forvaltning av oppdragshåndteringsverktøy.

- Dette vil ikke innebære at det etableres et selvstendig rettslig subjekt.
- I samarbeidsavtalen kan det delegeres myndighet til generell kontraktsoppfølging.
- Det kan avtalereguleres hvem som kan opptre på vegne av 110-sentralene som tjenestemottakere.
- Myndighet til å akseptere endringer i avtalen med kostnadmessige konsekvenser kan også delegeres, og reguleres i samarbeidsavtalen. Forutsetningen her er at adgangen til dette ikke er større enn hva vertskommunene kan pålegge samarbeidskommunene av kostnader etter avtalene for de aktuelle 110-sentralene.
- Partene står fritt til å regulere ansvar og risiko, så lenge dette gjøres forholdsmessig.

Det knytter seg noe usikkerhet til om Skatteetaten vil godta en fellesfaktura med påfølgende viderefakturerings til 110-sentralene som grunnlag for mva-refusjon. Det såkalte Rundskriv 40 gir holdepunkter for at dette vil aksepteres, men en sikker avklaring av dette spørsmålet vil kreve innhenting av en bindende forhåndsuttalelse fra Skatteetaten.

Hver 110-sentral (vertskommune/IKS) vil være behandlingsansvarlig for personopplysninger som behandles i oppdragshåndteringsverktøyet. Det vil være behov for en databehandleravtale med

leverandøren, hvor en kommune kan være kontaktpunkt for de behandlingsansvarlige (kunden i avtalen), men hvor hver 110-sentral vil måtte ha instruksjonsmyndighet til leverandøren når det gjelder behandling av personopplysninger.

3. HVILKE BEGRENSNINGER LEGGER KOMMUNELOVEN OG BRANN- OG EKSPLOSJONSVERNLOVEN?

3.1. Utgangspunkter – forholdet til ny kommunelov

Ny lov om kommuner og fylkeskommuner (kommuneloven) ble vedtatt 22. juni 2018. Lovens bestemmelser trer i kraft på ulike tidspunkter. De sentrale bestemmelser i denne sammenheng har alle tredd i kraft innen utløpet av oktober d.å.¹ Derfor legges den nye lovens bestemmelser til grunn i det følgende.

Hver kommune er et eget rettssubjekt, og kan ta avgjørelser på eget initiativ og ansvar, jf. § 2-1. Spørsmålet i det følgende er om kommuneloven eller brann- og eksplosjonsvernloven hindrer et samarbeid slik dette er beskrevet under punkt 1, eller om bestemmelser i loven legger så store begrensninger på et slikt samarbeid at det bør organiseres på en annen måte enn beskrevet under punkt 1.

Kommuneloven åpner for interkommunalt samarbeid, jf. kommuneloven § 17-1. Dette kan foregå «gjennom et interkommunalt politisk råd, kommunalt oppgavefelleskap, vertskommunesamarbeid, interkommunalt selskap, aksjeselskap eller samvirkeforetak, en forening eller på en annen måte som det er rettslig adgang til». Det er dermed vide muligheter for kommunene til å velge organisasjonsform for interkommunalt samarbeid, som 110-sentralene og samarbeidet om oppdragshåndteringsverktøyet her.

3.2. Rettsgrunnlaget for de eksisterende 110-sentralene

Brannvern er et kommunalt ansvar, jf. lov 14. juni 2006 nr. 20 om brann og eksplosjonsvern (brann- og eksplosjonsvernloven) § 9. Kommunen kan gjennom avtale overlate brannvesenets oppgaver og ledelse helt eller delvis til en annen kommune, virksomhet el. Kommunen må i slike tilfeller etablere ordninger som sikrer at all myndighetsutøvelse etter loven skjer under kommunens formelle ansvar, jf. § 9 fjerde ledd. Forskrift 26. juni 2002 nr. 729 om organisering og dimensjonering av brannvern har følgende bestemmelse om nødalarmeringssentral:

§ 16. Nødalarmeringssentral

Sentral tilsynsmyndighet kan pålegge en kommune å etablere en nødalarmeringssentral for mottak av meldinger om branner og andre ulykker innen en fastsatt region som kan omfatte flere kommuner. De kommuner som omfattes av den fastsatte regionen plikter å knytte seg til nødalarmeringssentralen og med grunnlag i avtale bære sin andel av kostnadene ved etablering og drift av sentralen.

Nødalarmeringssentralen skal bemannes, utrustes og opereres slik at den til enhver tid fyller behovet for mottak og registrering av nødmeldinger, alarmering av mannskaper og kommunikasjon med innsatsstyrkene og den som melder ulykken

¹ Jf. kommuneloven (2018) § 31-1.

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) har 15. juni 2016 fattet vedtak om «nye 110-regioner og samlokalisering av nødmeldingstjenesten», med hjemmel i forskriften § 16. I vedtaket fastsettes det en regionstruktur, og en kommune i hver region pålegges å etablere en sentral for regionen. De kommuner som omfattes av den fastsatte regionen plikter å knytte seg til nødalarmingsentralen og med grunnlag i avtale bære sin andel av kostnadene ved etablering og drift av sentralen. Innenfor rammene gitt av lov, forskrift og DSBs vedtak bestemmer kommunene selv hvordan 110-tjenesten skal organiseres, herunder hvilken modell for interkommunalt samarbeid som er mest hensiktsmessig for drift av 110-tjenesten i regionen. 110-sentralene har følgelig ulike organisasjonsformer: Vertskommunesamarbeid, kommunal etat og interkommunalt selskap.

3.3. Vurdering

For de 110-sentralene som er organisert som (del av) interkommunalt selskap, vil inngåelsen av både samarbeidsavtale og eventuell avtale med leverandør kunne fattes av styret, jf. lov 29. januar 1999 nr. 6 om interkommunale selskap § 13.²

For de 110-sentralene som er organisert som kommunalt foretak, vil inngåelsen av både samarbeidsavtale og eventuell avtale med leverandør kunne fattes av styret, jf. kommuneloven § 9-8.³ For å få virkning for samarbeidskommunene, må dette likevel skje innenfor fullmaktene gitt gjennom vertskommunesamarbeidet, jf. nedenfor.

Hvor det er inngått vertskommunesamarbeid, vil vertskommunens fullmakter til å inngå avtalen bero på avtalens innhold. For den gjennomgåtte vertskommuneavtalen for Innlandet, er vertskommunen gitt i oppdrag å ha «ansvar for anskaffelse, drift og vedlikehold av 110-sentralens utstyr og inngå nødvendige avtaler med tredjepart knyttet til drift av sentralen.» Delegasjonene i avtalen gjelder imidlertid ikke «saker av prinsipiell betydning», noe som også følger av kommuneloven selv, jf. § 20-2.

Av forarbeidene til endring i tidligere kommunelov, Ot. prp. 95 (2005-2006), fremgår det at begrepet skal ha samme betydning som tilsvarende begrensning i administrasjonssjefens myndighet. Om denne myndigheten heter det i forarbeidene til tidligere kommunelov, Ot. prp. nr. 42 (1991-1992) s. 277 at «[b]estemmelsen innebærer en utvidelse av delegasjonsadgangen i forhold til gjeldende rett hvor uttrykket «kurante saker» er ansett for å sette relativt snevre rammer for delegasjon av myndighet til administrasjonen.

Videre heter det der at:

«I formuleringen «saker som ikke er av prinsipiell betydning» ligger det en skranke både med hensyn til hva delegasjonen kan gå ut på og med hensyn til hvordan fullmakten kan benyttes. Det vil ikke være anledning til å delegerer generell avgjørelsesmyndighet til administrasjonen i saker som etter sin art må anses for å være av prinsipiell betydning, og delegasjonsvedtaket må leses med den begrensning at den som har fått delegert myndighet har plikt til å gå tilbake til det folkevalgte organet hvis en enkeltsak innenfor en generell fullmakt må anses å ha prinsipiell betydning. Hva som er av prinsipiell betydning må fastsettes ikke bare ut fra vedtakets karakter og konsekvenser, og ut fra kommunens eller fylkeskommunens størrelse, men også ut fra en vurdering av i hvilken utstrekning de viktige

² Hvis ikke selskapsavtalen krever at en slik avgjørelse krever godkjenning av representantskapet, § 7 annet ledd.

³ Hvis ikke vedtektene krever at en slik avgjørelse fattes av kommunestyret, jf. § 9-10.

skjønnsmessige sider av den aktuelle avgjørelsen må anses klarlagt gjennom politiske vedtak, instruksjer eller tidligere praksis. Bestemmelsen gir dermed kommunestyret og fylkestinget et vidt spillerom for å vurdere hva som i det enkelte tilfelle er forsvarlig og hensiktsmessig. Det forhold at et mindretall blant de folkevalgte er uenig i avgjørelsen, og ønsker en kursomlegging, medfører ikke i seg selv at saken må anses å være av «prinsipiell betydning» så lenge det ikke er inntrådt nye omstendigheter som innebærer at det er en nærliggende mulighet for at det vil være mulig å oppnå flertall for en omlegging.»

Det må dermed foretas en konkret vurdering av vedtakets karakter og konsekvenser, ut fra kommunens og fylkeskommunens størrelse.

Gitt at gjeldende avtale med leverandør vil gå ut, og det er avklart at anskaffelse av et nytt system for oppdragsstyring må foretas av kommunene, er det et begrenset handlingsrom for en prinsipiell avgjørelse om å ikke anskaffe et slikt system. Dette er særlig siden kommunene har en lovbestemt plikt til å ha en nødmeldingssentral, som skal utrustes slik at den til enhver til fyller behovet for mottak og registrering av nødmeldinger, alarmering av mannskaper og kommunikasjon med innsatsstyrkene og den som melder ulykken, jf. forskriften § 16.

Anskaffelser til bruk i selve sentralen ligger også innenfor vertskommunens/IKSets ansvar og myndighet etter de gjennomgåtte samarbeidsavtalene/vedtektene.

For den kommunen som skal stå som kunde, vil anskaffelsen imidlertid innebære større forpliktelser utad og potensielt mer risiko. Her må vurderingen gjøres ut ifra kontraktssummens størrelse totalt sett, og det er mye som tyder på at inngåelsen av avtale med leverandør og samarbeidsavtale vil utgjøre en avgjørelse av «prinsipiell betydning» for denne.

4. RISIKO FOR RETTSLIG SUBJEKT?

En samarbeidsavtale kan i visse tilfeller anses som et eget rettssubjekt. Det mest nærliggende tilfelle er når to eller flere samarbeidspartnere utøver næringsvirksomhet sammen. Dersom dette er tilfelle, skal samarbeidet anses som et ansvarlig selskap, jf. selskapsloven § 1-1. Konsekvensen av å være et eget rettssubjekt, er blant annet at selskapet vil være et eget subjekt i formuerettslige, prosessrettslige, forvaltningsrettslige, og strafferettslige forhold. Hvorvidt samarbeidet kan karakteriseres som et ansvarlig selskap er ikke avhengig av om samarbeidet er registrert som et ansvarlig selskap i Brønnøysundregistrene. Det avgjørende for vurderingen er om partene reelt sett utøver næringsvirksomhet sammen. Kjennetegn på en næringsvirksomhet er at samarbeidet drives for egen regning og risiko, har et visst omfang og en viss varighet, og samarbeidet skal over tid være egnet til å gi overskudd.

I dette tilfellet er formålet med samarbeidet at partene i fellesskap skal anskaffe og implementere nytt oppdrags håndteringsverktøy for 110-sentralene ved at det skal gjennomføres én konkurranse og at det skal inngås avtale med én leverandør om tjenesten. Dette er en leveranse som skal benyttes i sin helhet i partenes aktivitet. Det er i dette tilfelle mer nærliggende å anse formålet med samarbeidet som en felles innkjøpsordning, enn at formålet er å drive en næringsvirksomhet sammen. Det kan i tillegg vanskelig hevdes at samarbeidet i seg selv er egnet til gå i overskudd. På denne bakgrunn er vår oppfatning at det er liten risiko for at samarbeidet i seg selv vil bli ansett som et eget rettssubjekt.

5. ADGANG TIL DELEGASJON AV MYNDIGHET?

5.1. Innledning

Spørsmålet i det følgende er om de øvrige 110-sentralene kan delegere til en kommune (vertskommune for en 110-sentral) å inngå avtale om med leverandøren av systemet, og hvordan dette i så fall bør gjennomføres.

Hverken den gjennomgåtte samarbeidsavtalen for Innlandet eller Asker, Bærum og Oslo åpner for at vertskommunene kan inngå avtale om leveranse for alle landets 110-sentraler *som del av vertskommunesamarbeidet*. Dette kan være en avgjørelse av prinsipiell betydning som krever politisk behandling, og er dermed utenfor det administrative vertskommunesamarbeidets rammer. En slik anskaffelse vil også være utenfor oppgavefordelingen omhandlet i de gjennomgåtte samarbeidsavtalene for Innlandet og Asker, Bærum og Oslo. Kunden må dermed være en spesifikk kommune, mens leveransen kan inngå i de respektive samarbeid om 110-sentraler.

5.2. Signaturmyndighet

Den valgte kommunen vil kunne forplikte seg selv på vanlig måte, og vil ikke ha signaturmyndighet for de øvrige 110-sentraler. Så lenge sistnevnte er tjenestemottakere i avtalen, vil det heller ikke være nødvendig å kunne forplikte disse rettslig.

5.3. Myndighet til å opptre på vegne av 110-sentralene

Den valgte kommunen vil i kraft av avtalen med leverandør kunne foreta kontraktuelle valg med virkning også for tjenestemottakerne. Det interne forholdet mellom kunde og tjenestemottakere vil måtte reguleres i samarbeidsavtalen mellom disse.

5.4. Aksept av endringer med kostnadmessige konsekvenser

Som kunde kan den valgte kommunen, i forholdet til leverandøren, akseptere endringer også med kostnadmessige konsekvenser. Det er kunden som vil bli bundet av disse vis-a-vis leverandøren. Avregning, og intern godkjenning av endringer, vil kunne reguleres i samarbeidsavtalen med intern virkning for de deltagende 110-sentralene.

5.5. Søksmålsmyndighet

Det vil være kommunen som inngår avtalen som kunde som kan ta ut søksmål, og som vil være rette adressat for et eventuelt søksmål fra leverandøren.

6. FELLESAKTURA FOR MOMSFORMÅL

6.1. Utgangspunkt

Spørsmålet om systemleverandøren kan sende fellesfaktura eller ikke, har først og fremst betydning for kjøpernes adgang til å få merverdiavgift kompensert gjennom Lov om kompensasjon av merverdiavgift for kommuner, fylkeskommuner mv. (kompensasjonsloven). Kompensasjonsloven gir blant andre kommuner, fylkeskommuner og interkommunale og interfylkeskommunale sammenslutninger rett til å kreve kompensasjon for anskaffelser til bruk i kompensasjonsberettiget virksomhet. Også et KF og et IKS kan ha rett til kompensasjon. Loven inneholder enkelte begrensninger i kompensasjonsretten. I det følgende forutsettes at anskaffelsen av oppdragshåndteringsverktøyet er til bruk i kompensasjonsberettiget virksomhet, og heller ikke omfattes av noen av lovens unntak.

Spørsmålet er om det er skranker for hvordan leverandøren må innrette sin fakturering for at 110-sentralene skal kunne kreve kompensasjon etter kompensasjonsloven.

I tillegg til at en anskaffelse må være til bruk i kompensasjonsberettiget virksomhet, er det også et vilkår at anskaffelsen er tilstrekkelig legitimert (dokumentert). I utgangspunktet kreves at det enkelte subjekt har mottatt en faktura påført eget navn og adresse eller organisasjonsnummer. Dette fremgår av kompensasjonsloven § 12, jf. bokføringsloven § 10 og bokføringsforskriften § 5-5, jf. § 5-1.

6.2. Rundskriv 40

Fra dette utgangspunktet er det imidlertid gjort unntak dersom partene benytter metoden som er beskrevet i Skattedirektoratets Rundskriv nr. 40 av 29. september 1975 (Rundskriv 40). Rundskrivet gjelder innkjøp av driftsmiddel i sameie, og gir aksept for at hver «sameier» kan kreve fradrag for sin forholdsmessige andel merverdiavgift selv om fakturaen kun er utstedt til en av dem. Bruk av Rundskriv 40-modellen forutsetter at strenge formkrav følges. Det må inngås avtale mellom partene om fellesanskaffelse («kostnadsdelingsavtalen»), samt utarbeides fordelingsliste som viser hvilken del av kostnaden den enkelte skal bære. Mottaker av fakturaen fradragsfører sin andel av mva, og videresender deretter en delnota og kopi av originalfakturaen til de øvrige partene, som deretter kan kreve fradrag for sine respektive andeler.

Rundskriv 40-modellen gjaldt opprinnelig fradrag for merverdiavgift etter Merverdiavgiftsloven. Skatt øst har imidlertid i en Bindende forhåndsuttalelse av 31. mai 2018 lagt til grunn at prinsippene også kan benyttes på kompensasjonsrettens område.

Etter forvaltningspraksis gjelder Rundskriv 40-modellen ved kjøp av driftsmidler i sameie og ved anskaffelse av vanlige/typiske driftskostnader for felles bruk. Videre har det vært lagt til grunn at det må være en av partene som skal dekke kostnaden, og ikke en ekstern part, som står som fakturamottaker.

6.3. Vurdering

I utgangspunktet må systemleverandøren sende faktura til hver og en av 110-sentralene for at disse skal være legitimert til å kreve kompensasjon for mva.

Som beskrevet ovenfor kan Rundskriv 40-modellen etter langvarig forvaltningspraksis benyttes ved anskaffelser av driftsmidler i sameie og av felles driftskostnader. Derimot ligger det ikke innenfor ordningen at flere avgiftspliktige/kompensasjonsberettigede virksomheter går sammen om innkjøp for å oppnå rabatt hos leverandør, men hvor det ikke foreligger noen felles bruk av anskaffelsen. Et eksempel på dette kan være innkjøpssamarbeid om to kopimaskiner, hvor partene skal ha eksklusiv rådighet over hver sin kopimaskin.

I dette tilfellet anskaffes et felles oppdragshåndteringsverktøy, og det er forutsatt at hver part får bruksrett til løsningen. Det kan etter vårt syn argumenteres med at partene i fellesskap anskaffer en immateriell eiendel. Selv om Rundskriv 40 i mange tilfeller benyttes ved anskaffelse av fysiske eiendeler, ser vi ingen prinsipielle innvendinger mot at modellen gis tilsvarende anvendelse ved anskaffelse av immaterielle eiendeler. Etter vår oppfatning er det derfor gode muligheter for at modellen kan benyttes når 110-sentralene går sammen om anskaffelse av oppdragshåndteringsverktøy. Likevel er det slik at Rundskriv 40-modellen representerer et brudd med den klare hovedregel om at faktura må stiles til den enkelte part for at denne skal kunne kreve fradrag/kompensasjon. Modellen er ikke lovfestet, men utelukkende basert på forvaltningspraksis,

og det bør utvises varsomhet med å benytte modellen ved anskaffelser som skiller seg fra de som tidligere har blitt akseptert.

Siden det her er snakk om betydelige summer, mange parter er involvert, og det er noe uklarhet ved om løsningen kan kategoriseres som et driftsmiddel eller typisk driftskostnad, kan det være hensiktsmessig å søke sikkerhet ved anmodning til Skatteetaten om bindende forhåndsuttalelse.

Det er kun anledning til å få bindende forhåndsuttalelse for disposisjoner som ikke allerede er gjennomført. Det bindende forhåndsuttalelsen må foreligge før igangsetting av disposisjonen. En disposisjon anses i denne sammenheng som igangsatt dersom den aktuelle prosessen ikke lenger kan reverseres med skattemessig virkning. Skjæringstidspunktet i vår sak vil dermed være senest før kontrakt signeres med systemleverandøren.

Saksbehandlingstid for anmodninger om bindende forhåndsuttalelser er normalt fire uker fra fullstendig anmodning er mottatt, jf. skatteforvaltningsforskriften § 6-1-6 (1).

Til opplysning er det, dersom tiden ikke tillater innhenting av bindende forhåndsuttalelse, et alternativ å be skattekontoret om en veiledende fortolkningsuttalelse. Selv om en slik uttalelse ikke har bindende virkning, gir den normalt god sikkerhet for at partenes avgiftshåndtering er i tråd med gjeldende regelverk.

Dersom Rundskriv 40-modellen kan anvendes, er det uansett et vilkår at de ulike kompensasjonssubjektene er parter i den underliggende kostnadsdelingsavtalen, og at delnota stiles til disse.

7. DATABEHANDLERSTRUKTUR

Vertskommunen eller det interkommunale selskapet som drifter 110-sentralen vil være *behandlingsansvarlig* for personopplysningene som behandles i løsningen, jf. personvernforordningen artikkel 4 (7), siden disse bestemmer «*formålet med behandlingen av personopplysninger og hvilke midler som skal benyttes*». Det er ikke tale om delt behandlingsansvar mellom sentralene, siden hver sentral vi ha sine hendelser og selv bestemmer hvordan disse skal håndteres.

Det vil være behov for en databehandleravtale med leverandøren, siden denne vil behandle personopplysninger «på vegne av» de behandlingsansvarlige, jf. personvernforordningen artikkel 4 nr. 8. Slik behandling av personopplysninger vil være aktuelt i implementeringsfasen, ved test og i den grad leverandøren skal ha tilgang til løsningen i drift.

I motsetning til for øvrige forhold i anskaffelsen og drift kan ikke en behandlingsansvarlig fraskrive seg retten til å selvstendig beslutte spørsmål om behandling av personopplysninger. Det er ingenting i veien for at instruks til leverandøren kanaliseres gjennom et felles kontaktpunkt (kunden), men her kan det ikke tas for eksempel flertallsbeslutninger.

Advokatfirmaet Føyen Torkildsen AS